

Sygekasse, en vis Frist til at gøre det, før man affører dem derfra.

De Differentspunkter, som i det væsentlige staa mellem os og Udvalget, knyttede sig navnlig til Lovforslagets § 6, dets § 14 og dets § 9. Den ærede Ordfører gjorde Rede for § 6. Det er efter min Mening en meget vigtig, principielt vigtig Bestemmelse i Loven, og den kan derfor efter min Formening aldeles ikke undværes, thi naar det offentlige og særlig, som det altsaa tegner til, Staten gaar med til at give Sygekasserne et forholdsvist betydeligt Tilskud, som efter det foreliggende Forslag vilde blive omtrent Halvdelen af det nuværende Medlemstilskud, saa maa det paa den anden Side ogsaa fordrø, at det maa staa enhver, som overhovedet kunde optages i en Sygekasse, frit for baade at komme ind i og at blive i Kassen, og det maa forlanges, at der gives Sikkerhed for, at den Mand, som i en Kasse har ydet Bidrag til en Sygekasse, men som uden egen Skyld ikke længere kan blive Medlem deraf, ikke derfor afføres fra paa sine gamle Dage at komme ind i en Sygekasse paa Grund af sin fremrykkede Alder. Derpaa, tror jeg, der maa lægges megen Vægt, og derfor glæder det mig, at der er et Flertal om at opretholde det første Stykke af § 6. Naar vi dernæst fra vor Side ere gaaede med til at foreslaa det andet Stykke af § 6 udstemt, da ere vi ikke af den Formening, at dette Stykke af Loven kan undværes og falde bort, men kun, at der er rejst saa væsentlige Anker imod den nuværende Affattelse af denne Del af § 6, at vi ikke ønske denne Bestemmelse, som blev sat ind i Landstinget, for aldeles fyldestgørende, men ønske, at den maa blive undergivet en yderligere Overvejelse. Efter vor Formening bør der lige saa vel træffes en Bestemmelse om det, som paa Grund af svækket Helbred vilde have Banfælgelighed ved at komme ind i en Sygekasse, som om den, der paa Grund af Alder har Banfælgelighed derved. Men det Forslag, som er vedtaget af Landstinget i saa Henseende, har jo senere mødt megen Modstand fra Sygekassernes Side, idet de, som den ærede Ordfører fremhævede, frygte for de Følger, det kunde have, naar der ved en Landkasse skulde ydes Bidrag til Medlemmer, som ere rejste til København og gaaede ind i en Sygekasse der efter dens Forhold, hvad der kunde blive meget bebyrdende for Landkassen. Jeg anerkender Rigtigheden heraf, og dertil kommer saa, at Bestemmelsen i § 6 foreslommer mig ogsaa i andre Henseender at lade noget tilbage, at ønske, idet den nemlig forudsætter, at den Kasse, hvoraf den paagældende hidtil

har været Medlem, fremdeles vedbliver at eksistere som en anerkendt og understøttet Sygekasse. Men efter min Formening vil det i Praksis hyppigst forekommende Tilfælde maasse netop blive det, hvor en hidtil anerkendt Kasse taber sin Anerkendelse, fordi Medlemstallet er gaaet ned under det fastsatte Minimum, eller maasse endog, at Kassen ophører at bestaa, fordi Sygeligheden blandt dens Medlemmer har været saa stor, at den ikke mere kan tilsvare sine Forpligtelser, og i disse Tilfælde vil der jo ikke gives nogen Regel i det andet Stykke af § 6 for, hvorledes der saa skal forholdes. Derfor den Indvending, der er gjort fra Sygekassernes Side, og som nu blev fremført af den ærede Ordfører, kunde det maasse atter gøres gældende, at der i det sidste Punktum kun bestemmes, at den Kasse, af hvilken de vedblivende skulle være Medlemmer, kan forlange, at en anden Kasse skal overtage dem for dens Regning, og den kan altsaa lade det være, men i Praksis vil det vistnok ofte stille sig saaledes, at den vil blive nødt til at gøre det, dersom den vil have det fornødne Lægetilskud med de paagældende og forhindrede Simulation og anden Svig. Jeg tror derfor, at baade paa den ene og paa den anden Side er det sidste Stykke af § 6 ikke skildbestørende i sin nuværende Affattelse, og naar vi ikke fra vor Side have tilliet positive Endringsforslag derom, er det nærmest, fordi vi have ment, at det kunde være nok saa heldigt at overlade dette til det andet Ting, som har givet Paragraffen dens nuværende Affattelse, og som derved vilde have Opfordring til at tage Spørgsmaalet under fornyet Overvejelse.

Det anden Paragraf, hvorom der er Different mellem os af mere betydelig Art, er § 14. Vi have ikke kunnet tiltræde det øvrige Udvalgs Forslag om, at Sygekasserne skulde kunne undlade at yde Lægehjælp og blot give Pengehjælp, som da skulde sættes til mindst 1 Kr. om Dagen og i det højeste 3 Kr. om Dagen. Det forekommer os, at Lægehjælp netop er et saa væsentligt Led i den hele Sygekassforsikring, at den ikke bør udgaa deraf, og at Sygekasserne i deres hele Udvikling i Praksis have været saaledes knyttede til Lægerne og baarne af dem, kan man gerne sige, at det i flere Retninger vilde være misligt og lidet ønskeligt at gaa ind paa Sygekasser, som ikke gav Lægehjælp og altsaa stod uden Forbindelse med Lægerne. Det forekommer os, at netop det enkelte bestemte Læges Samvirken med den Sygekasse, hvorved han er ansat, er af den største Betydning, og vi frygte, at den vil falde bort, dersom der bliver Afgang for Sygekasserne